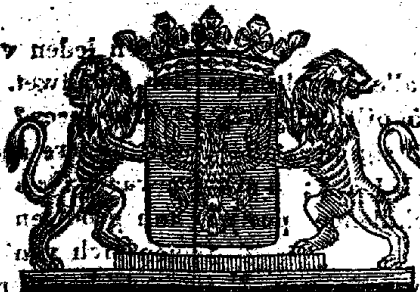

ARNHEM SCHE

COURANT.

Donderdag

den 1 Junij.

Bij deze Courant behoort een Vervolg.

FRANKFORT, den 28sten Mei.

Berigten uit Alexandria, van den 11den April, behelzen het volgende: « De onder-koning, *Mahemed-Ali*, heeft Cairo voor eenige dagen weder verlaten, om zijne gewone rondreis in Beheden-Egypte te doen en vervolgens den zomer alhier door te brengen. *Ibrahim-pacha* bevindt zich nog te Cairo, maar wordt insgelijks in Mei alhier verwacht. Van zijne terugkeer naar Syrie wordt nog niet gesproken, en men geloof, dat die niet eer zal plaats hebben, voor dat de heimelijke voorbereiding tot de nieuwe expeditie naar Arabie, van welke men zich niet veel goeds belooft, zal afgelopen zijn. Deze voorbereidselen verdrinken in onmogelijke sommen, daarbij mangelt het aan mannschappen, en er zijn er weens in het land meer te listen. Onder de troepen zoo wel als onder de verschillende ambtenaren heerscht algemeene ontvredenheid wegens den achterstand van hunne bezoldiging. De regering is te leur gesteld in hare hoop van zich door den verkoop der boomwol eenigermate te redden, daar de prijzen in Europa gedaald zijn en zich derhalve weinig koopers opdoen. Het gereed geld ontbreekt niet slechts in 's lands kassen, maar is ook in deze handelstad (Alexandria) zeer schaarsch. Daarbij komt nu nog het gebrek aan levensmiddelen in 't algemeen en aan koren in 't bijzonder, welk laatste zoo schaarsch is, dat menig bakker hier uitgescheiden is omdat de voorraad is verbruikt. De armen behelpen zich met een brood dat uit gerst, zemelen en bonen zamengesteld wordt, doch het eerste bestanddeel ontbreekt dikwijls ook, daar de regering eigenares van alle granen is. Zij moedigt deswege niet eens den invoer van vreemde granen aan. Voegt men de voortdoring van de pest in het land hier nog bij, dan heeft men een klein denkbeeld van den tegenwoordigen toestand in Egypte.

— Berigten uit Londen melden het volgende: « Met eenen door *Jord Durham* uit Petersburg afgezonden staatsbode is de geruststellende boding ontvallen, dat het Russische kabinet geene zwaarigheid gemaakt heeft om een voldoende antwoord te geven op de voorstellingen, welke door de Engelsen aan het Russische kabinet te doen. Het Retribuut is op een officieele wijze hetgeen hetzelfde door het dagblad van Petersburg over het voorval met den *Vixen* had bekend gemaakt, dat, namelijk, dit schip aangehouden is uit hoofde van overtreding der gezondheidsmaatregelen, welke voor de Circassische kust bestaan. Lord *Palmerston* is daardoor in staat gesteld om alle vragen te beantwoorden, welke hem daaromtrent in het parlement moesten gedaan worden. Hij neemt er ook genoegen mede, en men kan thans alle bekommelingen, welke men over den afloop dezer zaak had, als vervallen beschouwen. Het is eene nieuwe zegepraal, door het vredestelsel behaald.

— De Hanoversche Tweede Kamer der Staten is, ten gevolge van plaats gehad hebbende conferentien, afgegaan van haar, bij gelegenheid der beraadslaging over het criminele wetboek, genomen besluit, dat bij de doodstraf de onthoofding door de valbijl (guillotine) zou geschieden, en de, tot dus verre gebruikelijke verzwaring der doodstraf, door den misdadiger op eens koehuid naar de gerechtsplaats te slepen, zou afgeschaft worden. Zij heeft in beide deze stukken aan de Eerste Kamer toegegeven. Het zwaard en de koehuid blijven dus in het lijfstraffelijk wetboek van Hanover bestaan.

LONDEN, den 26sten Mei.

Bij de Dingsdag avond in het huis der gemeenten voortgezette debatten, betrekkelijk het nader in overweging nemen der ministeriele resolutie tot afschaffing der bestaande kerk-belastingen in Engeland en Wallis, hebben nog een aantal sprekers, en daaronder ook sir *R. Peel*, kunne gevoelens nopens dien ministerielen maatregel uitgebragt, die ten slotte met 287 tegen 282, en dus met de geringe meerderheid van slechts 5 stemmen goedgekeurd is. Men geloof niet, dat, na deze uitkomst, en bij de bewustheid, dat in het huis der lords er eene groote meerderheid tegen is, de ministers met den maatregel vooreerst verder in het parlement zullen voortgaan.

— Gisteren avond in het huis der gemeenten aan den minister *Rice* hervatting gebragt zijnde, of hij, na de plaats gehad hebbende stemming van Dingsdag avond, met de zaak der kerkbelasting dacht verder te gaan, is het beantwoorden dier vraag door gemeld kabinetslid tot heden avond (Vrijdag) verschoven.

— De ministers hebben dezer dagen vele en langdurige samenkomsten en drukke gemeenschap met Windsor, waar HH. MM. zich steeds bevinden, die door ongesteldheid belet zijn Woensdag het paleis op St. James bij te wonen, gelijk ook het lever van Z. M., hetwelk morgen op St. James moest plaats hebben, tot den 1sten Junij is verschoven.

— Graaf *Pozzo di Borgo* en de heer *Vandewijer* zijn Dingsdag met onzen minister van Buitenlandsch zaken eenen geruchten tijd in conferentie geweest.

PARIS, den 28sten Mei.

Gisteren morgen is de hertog van *Orleans* naar *Chalons-sur-Marne* vertrokken, en heden morgen zal hij zijne doorluchtige bruid te gemoet rijden, welke des avonds te *Chalons* zal aankomen. De hertog van *Orleans* zal aldaar weder afscheid van de prinses nemen, en zich naar *Fontainebleau* begeven, welwaarts ook de overige leden van het hof vertrokken zijn.

— De Koning en de Koningin zijn gisteren avond 8 ure te *Fontainebleau* aangekomen. Vele troepen bevonden zich reeds aldaar, en de toevloed van vreemdelingen was er verbazend.

De onderprefect, de heer de *Coulmiers*, over wiens grondgebied de Prinses *Helena* zal trekken, heeft alle wegen van zijn arrondissement met zand doen bestrooijen, en uit Parijs eene menigte oranjeboomen, standbeelden, schilderijen, enz. laten komen ter versiering van de eereboogen, welke op kosten van dat arrondissement ter eere van de prinses zijn opgericht.

— De *Moniteur* kondigt heden in zijn officieel gedeelte de volgende benoemingen aan:

De baron *Pasquier*, president der pairs, is tot de waardigheid van kanselier van Frankrijk benoemd, de graaf *Simon*, pair van Frankrijk, tot president van het hof van rekeningen, in plaats van den heer *Barthe*; de heer *Hello*, procureur-generaal bij het hof van Rennes, tot procureur-generaal bij het hof van cassatie enz.

— Heden avond is *Mennier* naar Havre vertrokken, alwaar hij zich naar Nieuw-Orleans zal inschepen. Des middags half vier ure had hij zich, alleen vergezeld van een inspecteur, naar de prefecture van politie begeven, alwaar de heer *Crosnier* hem eene som van 1000 fr. in twee rolletjes met 25 louisen ter hand heeft gesteld.

— Uit Iran schrijft men van den 21sten Mei het volgende: « Deze door de Engelschen bemagtigde stad is in een puinhoop veranderd: alle huizen zijn zonder daken, en geplunderd, terwijl de straten met de overblijfselen bedekt zijn.

« Gisteren hebben de engelsche troepen Iran weder verlaten, de gevangenen medevoerende; de kolonel *Sora* heeft verlof bekomen, op een wagen te mogen volgen, uit hoofde van een wond, welke hij in de zijde bekomen heeft. De troepen zijn op *Hernani* getrokken. De generaal *Eyans* heeft een kolonel van zijnen staf tot bevelhebber van *Fontarabie* benoemd. Aldus zijn de Engelschen meester van *Fontarabie* en tevens van St. Sebastiaan.

— Uit Pampeluna wordt dd. 22sten Mei als volgt geschreven:

Wij weten, dat de insurgenten, onder aanvoering van don *Carlos* en don *Sebastiaan*, den 20sten over *Quaseda* in Arragon zijn gerukt. Generaal *Iribarren* volgt hen van nabij, en zoo zij niet het gebergte inslaan om in Katalonie te komen, zullen zij hunnen togt moeten opgeven, want *Iribarren* en *Burens* zullen voortdurend op hen aantrekken, zoodra zij den *Ebro* willen naderen. *Iribarren* heeft 5 duizend man onder zijn bevel en *Burens* 8 bataljons.

— De opperbevelhebber des legers, *Espartero*, bevond zich den 23sten nog te *Hernani*; den volgenden dag, meende men, zoude hij tegen *Tolosa* oprukken.

— Het gerucht loopt te Parijs, dat don *Carlos* zich met de bende *Carlister* van Katalonie en Arragon vereenigd heeft, hetwelk dan ook reden geeft van de vertraging van zijnen marsch, bij het binnentrekken in Arragon.

AMSTERDAM den 30sten Mei.

Beurs van 29 Mei.

Men blijft nopens de Spaansche aangelegenheden in een gespannen stemming, en niets nieuws van aanbeleg in Bergagan bekend.

Fluctuatien der prijzen.

Holland. Uiterst onbeduidend waren ook heden alle omzettingen in onze binnenlandsche effecten; 2½ pCt. 62½ à 63; 5 pCt. 98½ à 99; kansbiljetten 23, 23½, eenige partijjes verhandeld; oud sijnicaat 92½; dito nieuw 76½; oude aandelen handelmaatschappij 178½ à 179; 4 pCt. Oost-Indië 90½ à 91; 5 pCt. dito 97½, 18, 7, 13 verschillende postjes voor Engelse rekeningen aangekocht.

Spanje. Ardoins 23½ à 24, zeer weinig omgezet; coupons van November 51½ à 51; dito van Mei 32 à 33.

Rusland. Oude en nieuwe Russen goed prijs houdend, 103½ à 104; Russen van 1831 en 1833 zijn eenige stukken à 94 en ook 94½ afgegeven; roebels 64½.

Oostenrijk. 5 pCt. metalliek 99½; dito 2½ pCt. 53½ gedaan.

Beurs van 30 Mei.

Over het algemeen waren heden de omzettingen ter beurs niet aanmerkelijk en zoowel onze binnenlandsche als ook Russische en Oostenrijksche fondsen hebben zich bijna geheel op den prijs van gisteren gehandhaafd; alleen waren van eerst genoemde kansbiljetten meerder gezocht.

Ardoins over als te Antwerpen en Londen iets meerder gevraagd; men sprak van eene overwinning, welke Irribarren op don Sebastian zoude behaald hebben; doch geef ik dit alleen als gerucht op.

Blijvende prijzen ten 4½ uur.

Holland. 2½ pCt. 52½ à 53; 5 pCt. 98½ à 99; kansbiljetten 23½ à 24; 4 pCt. sijnicaat 92½; dito 3½, 76½; handelmaatschappij 178½; 5 pCt. Oost-Indië 97½; 4 pCt. 90½.

Spanje. Ardoins 23½ à 24; coupons November 51 à 50½, van Mei 32½ à 33.

Rusland. Oude Russen 103½ à 104; nieuwe 103½; Russen van 1831 en 1833, 94 à 95; Roebels 64½ à 65.

Oostenrijk. 5 pCt. metalliek 99½.

Columbia. 17½ à 18; **Peru** 13½.

Mengelwerk.

De 1ste Junij.

Deze dag is van groot gewigt in onzen constitutioneelen staat. Het is de dag, op welken, naar de reglementen, welke, ten gevolge van art. 7 der grondwet, beschouwd moeten worden een deel van de grondwet zelve uit te maken, het middenrad van onze zamengestelde machine, ter voortbrenging van zoogenaamde Volksverkiezingen moet werken: de dag, op welken de leden onzer Provinciale Staten worden gekozen: de dag, op welken onze Ridderschappen hante eenige vergadering houden.

De Staten-Generaal vertegenwoordigen het geheele Nederlandsche volk, zegt Art. 77 der grondwet.

Eene der beide Kamers van die Staten-Generaal, bij art. 79 der grondwet, in de eerste plaats genoemd, doch daarna in die zelfde grondwet de tweede genaamd, wordt geheel door de Staten der Provinciën benoemd. Daar vindt men dus de vertegenwoordigers bij een, welken de Natie gezegd wordt, zich zelve te hebben gekozen. Door deze neemt de Natie zelve een onmiddellijk en zeer gewigtig deel aan de wetgevende magt in dezen staat, houdt zij het oog op hare schatkist, beschikt zij over hare eigene middelen en eigendommen, bepaalt zij zelve de lasten, die zij zal dragen. Gewigtig werk, voor zeker! En zij, die de nitgelezenen, tot dat werk bekwaam, later zullen kiezen, moeten op dezen 1sten Junij zelve worden gekozen!

Laat ons bidden, dat de Heer deze gekozen kiezers wijsheid verleene! De mannen, welke zij zullen kiezen, hebben, buiten die aarstaan de verkiezing, nog eene andere niet minder gewigtige taak te vervullen. Die taak is omschreven in de 2de afdeling van het 1de hoofdstuk der grondwet, en bestaat in niets minder, dan in het werkelijk besturen hanner provinciën en het behartigen van al hare belangen; in de uitvoering der wetten; in het uitsluitend beschikken en beslissen over alles wat tot de gewone inwendige politie en economie behoort; in het maken van reglementen en ordonnantien, welke zij voor het algemeen provinciaal belang noodig oordeelen; in het voorstaan der belangen hanner provinciën en derzelver ingezetenen bij den Koning en bij de Staten-Generaal. Gewigtige taak, voorzeker! — En de nitgelezenen, aan welken deze taak zal worden toevertrouwd, moeten op de 1sten Junij worden gekozen. Laat ons bidden, dat de Heer dezen gekozen kiezers wijsheid verleene!

Op dezen gewigtigen dag vergaderen ook de Ridderschappen.

Art. 131 der grondwet luidt: *In elke provincie maken de edelen of een ligchaam van ridderschap uit of niet, naar mate sulks het voorgeleest geoordeeld wordt.*

De grondwet zelf geeft alzoo de twijfeling te kennen, of het nuttig of voegzaam zij, dat de edelen een ligchaam van ridderschap uitmaken.

Wij handelen dus grondwettig, wanneer wij dienzelfden twijfel koesteren. Intusschen heeft het onder des plaats gevonden; en op den 1sten Junij vergaderen de leden van dat ligchaam. Wat doen zij dan? Zij

kiezen leden voor de Staten der provincie. Dat strookt met art. 129 der grondwet.

Wat meer? Volgens de grondwet niet meer. Wij hebben evenwel van andere zeer gewigtige beraadslagingen dezer Ridderschappen hooren gewagen: als daar zijn, door welke in het ong loopende kleuren van hun groot en klein staatsgewaad Hunne Hoog en Hoog Wel Geborenen zich van de burgerlieden zullen onderscheiden, welk wapen zij op de knopen van dat gewaad zullen dragen, of zij, bij het uitbrengen hanner verkiezingen, bij geslotene briefjes zullen stemmen, dan wel of het reddelijker is, dat hij monde te doen: meer is ons niet ter kennis gekomen.

Het eerste gedeelte van deze faak is voor ons genoeg, om dezelve gewigtig te noemen.

Laat ons bidden, dat de Heer deze geboren kiezers wijsheid verleene!

P. S. Er zijn er die willen, dat er sprake zoude zijn geweest, om al dit werk op den 1sten April van elk jaar te doen verrigten, doch dat dit voorstel geen opgang heeft gemaakt, onder anderen, omdat er dan nog geene versche groenten zijn. Men staan evenwel voor de waarheid van dit bericht volstrekt niet in.

Staatkundige aangelegenheden.

Wij vervolgen thans de in ons n^o. van Donderdag, den 18^{den} Mei, aangevangene mededeeling der gevoelens onzer afgevaardigden, over de gewigtige staatkundige aangelegenheden des lands, welke bij de altijd merkwaardige beraadslagingen over drie financiële ontwerpen van wet in Maart jl., door hen zijn geuit:

De heer CRAVEN HOOFD. «Hoe zullen wij in staat blijven, in tijd van nood, den noodigen wederstand te bieden, indien wij aldus voortgaan onze krachten door eene ijdele magtvertooning te verspillen, in eenen tijd, dat het strijden ons ontzegd is, zoo wel als aan onze tegenpartij. De ongehoorde kosten, welke van beiderzijden zonder eenige mogelijke uitkomst gemaakt worden, putten ons beiden uit, en zullen ons aan het einde de gemakkelijke prooi maken van najverrige bureu, welken onzen blis met spijt aanschouwen, doch na onzen val het overschot onzer verwelsten krachten nog gretig onder elkander zonden verdeelen. Wat zal het ons baten, dat België, voor hare ontrouw gestraft, aan haren magtigen nabuur ten deel valt; zoo wij zelve onze koloniën tegen Engeland niet kunnen verdedigen, en wij op het vaste land ons de wet door Pruisen moeten laten voorschrijven. Ons land is te beperkt, onse bevolking te gering, om door kracht van manschap ons tegen wien ons aanrandt te verzetten; zoo wij in ons geldelijk vermogen geen hulpmiddel vinden, om de kansen des oorlogs gelijk te maken. Laat ons het dus niet noodeloos verspillen, maar veeleer met omzigtigheid besteden, opdat het op zijnen tijd niet vruchteloos moge gezocht worden, en niet meer gevonden. — Ik wil de aandacht van U Edel Mogenden vestigen op de noodzakelijkheid van alle middelen aan te wenden, om van den zoogenaamden staat van oorlog zelve, waarin men ons houdt, los te worden, welk doel niet dan door eene eindschikking met België kan bereikt worden. Het is dus de mogelijkheid van tot zulk eene schikking te geraken, welke ik in de eerste plaats zal onderzoeken; voorts zal ik het verderfelijke van onzen tegenwoordigen toestand daarmede vergelijken. — België door kracht van wapenen te bedwingen is beproefd, en zoude, zonder de tusschenkomst van magtigeren, volgens alle waarschijnlijkheid, gelukt zijn; doch bij de onveranderde gezindheit van dezen, zoude het roekeloos zijn de tweede poging daarvoor aan te wenden. De weg van onderhandeling staat ons dan alleenlijk nog open; doch deze is insgelijks beproefd, en heeft tot dus verre geene betere uitkomsten gegeven. Waaraan is dit toe te schrijven? Grootendeels aan de kwaadwilligheid onzer tegenpartij, en aan de ondersteuning, die dezelve bij die eigenste mogendheden vindt, welke onze wapenen van haar afgewend hebben. «Doch zoude het ook niet toe te schrijven zijn aan het al te streng vasthouden van eenige punten, die de regering, of, om meer bepaaldelijk te spreken, de persoon van onzen geëerbiedigden Koning, uit een kiesch gevoel voor de eer onzer natie, met achteraanstelling van de bijzondere belangen van Zijn Huis, eenzijdig als grondslag heeft aangenomen? Het ware te wenschen, dat er middelen bestonden, om de natie te raadplegen, of zij de hinderissen, die te dien opzichte bestaan, van een groot belang acht, dat daaraan altoos opgeofferd behoort te worden; doch hier toe zou men moeten beginnen met dezelve openlijk bekend te maken. Doch wij, de vertegenwoordigers des volks, wij, die met het vertrouwen der regering vereerd zijn geworden, kunnen wij niet door het uitbrengen van onze stem beslissen, of wij oordeelen, dat de regering op het eenmaal betreden voetspoor voort moet gaan; of dat zij voor nieuwe concessien moet beproeven tot eene eindschikking te geraken? Door eene weigerende stem aan subsidien voor oorlog te geven, moeten wij den Koning waarschuwen, dat de oorlog impopulair is, en dat er binnen het jaar zoedanige voorwaarden van vrede voorgesteld worden, dat de uitgaven voor oorlog kunnen

komen te vervallen. Dit is de eenige wijze, waarop de Volksvertegenwoordiging in buitenlandse betrekkingen interveniëren kan. Eene weigering der oorlogssubsidien wil met andere woorden zeggen: *sla eenen anderen weg in*; wij oordeelen, dat iets anders, dan tot heden geschied is, moet toegegeven worden. Om dit eenigzins met billijkheid te kunnen eischen, moeten wij dus bij ons zelve de overtuiging bezitten, dat er voorwaarden zouden kunnen voorgedragen worden, waardoor men de onderhandelingen, om tot eene eindschikking te geraken, zoude kunnen hervatten; *drukkende voorwaarden*, voor ons gergevoel pijnlijke voorwaarden, maar *door den drang der omstandigheden* gevorderd. Vooreerst rechtstreeksche onderhandeling met onze tegenpartij. Dit ware het kortste en meest afdoende, indien niet eene droevige ondervinding ons geleerd had, hoe weinig men op hare goede trouw staat kan maken. Maar zoude men zijn doel misschien niet beter bereiken, met zich tot België's twee magtige voogden te wenden, en deze door *toegeeflijkheid* aan hunne, misschien overdrevene eischen, trachten te winnen? Veel hebben zij reeds ten koste gelegd voor de opvoeding en instandhouding hunner pupil, en weinige vruchten daaryan genoten. Zouden de voordeelen, welke men hen in handelsbetrekkingen of anderszins konde aanbieden, niet opwegen tegen partijdigheid of persoonlijke gevoelens van enkele leden van hun bestuur? Een derde middel, om door *toegevendheid* een der bestaande hindernissen uit den weg te ruimen, is in het *Luxemburgsche vraagstuk* gelegen. Indien eene verwisseling van dat gedeelte van het grondgebied, waarvoor onze Koning in betrekking met het Duitsche verbond staat, aanleiding tot toenadering kon geven, zou ik van oordeel zijn, dat dit middel niet verzuimd behoorde te worden, en dat struikelblok ten minste uit den weg kon worden geruimd, te meer, daar de bedoelde streken grootendeels zich nog in handen der tegenpartij bevinden, en daarin tot aan de definitieve schikking schijnen te zullen blijven. . . . Bij het voortgaan op het oude voetspoor, kan een ieder nagaan, dat ons *geldelijk vermogen*, bij jaarlijksche leeningen, om het te kort komende aan te vullen, wier interessen door nieuwe beastingen met moeite kunnen gevonden worden, en wier aflossing schier onmogelijk is, op den duur te gronde moet gaan; dat het *crediet*, hetwelk wij nu nog genieten, hoe langer hoe *flauwer* zal worden, zoodat het maken van nieuwe schulden ons eindelijk door den drang der omstandigheden onmogelijk gemaakt zal worden. Doch wat behoef ik een tafereel op te hangen van al de rampen, welke een *bankeroet* na zich zoude slepen! . . . In den gewonen loop der omstandigheden moeten wij het *bankeroet* als de *slooping van ons staatsgebouw en de ruïne onzer ingezelden* beschouwen. Al wat in ons vermogen is, om deze crisis te vermijden, moet dan gretig door ons aangegrepen worden, en als zoodanig beschouw ik eene poging tot eene eindschikking, al moesten wij ons ook *groter opofferingen* getroosten.

De heer VAN SWINDEREN: Intusschen kan deze staat van zaken niet altijd duren, en de betaling van het zoogenaamde Belgische aandeel moet eenmaal oplouwen. Onze schuld, en met dezelve de jaarlijksche rente, is in de laatste jaren zoodanig toegenomen, dat men voor de opsomming daaryan begint terug te deinken, en de toekomst niet dan met *donkere kleuren* kan afschilderen. De krachten der natie zijn *ontoereikende*, om meerdere dan de tegenwoordige lasten te torschen; sommigen van welke zeer knellen; en zal dan niet bij voortgang op dezen weg het onvermijdelijk einde worden, dat wij, na geldleening op geldleening, gesloten te hebben, aan onze *verplichtingen*, om de beloofde rente van alle onze schulden te betalen, niet zullen kunnen voldoen? Verschrikkelijke gedachte voorwaar, Edel Mogende Heeren! en ik zoude dezelve gaarne van mij willen verwijderen, maar de zaak wordt er niet beter door, dat wij onze doegen voor die *donkere toekomst* sluiten. — Wat de wet der oorlogcredieten aangaat, ofschoon met de gevoelens, in de verballen onzer afdeelingen, omtrent de *onmogelijkheid*, om op den duur zulk een kostbaren staat van oorlog te kunnen houden, uitgedrukt, GEHEEL INSTEMMENDE. . . . Ik wil toch niet eindigen, zonder de regering in haar eigen belang, zoo wel als in dat der natie, welke niet uit elkander loopen, maar inderdaad één zijn, en één moeten blijven, dringend te verzoeken, om geene wegen ongebruikt en geene middelen onbeproofd te laten, ten einde het lieve Vaderland uit den neteligen toestand gerake, waarin hetzelfde, *bijzonder ten aanzien der geldmiddelen*, gebragt is, opdat zij daardoor meer en meer zie en ondervinde den voorspoed, de trouw en de lijdte van een gelukkig en dankbaar volk."

De heer FRETZ: Om alleen oorlog te voeren, waarmede wij niemand dan ons zelve bestrijden, om met een leger te wachten, tot dat hij voorbeeld in Europa eene theorie, die toch de onze niet is, zoude zijn gevestigd, of tot dat in de landen goede orde en wettige overheid van geene volksbewegingen meer zouden te vreezen hebben, — nien, Edel Mogende Heeren, daartoe stem ik niet voor eene begroting als deze, want ik zoude het moeten blijven doen; ik zoude goedkeuring moeten blijven geven aan het onderhoud van eene groote oorlogsmagt, die geen vijand overwinnen zoude, maar ons zelve verslinden; dat kan ik niet; dat mag ik niet. Met mijne toestem-

ming aan de begroting te geven, bedoel ik af te zien van alle uitdagingen, die men langer dan dit jaar nog hebben zou, en waarvan de grond zou liggen in eene blijvende onderstelling van rechtvaardigheid, die onze scheidslieden, want zoodanig noemen zij zich, jegens ons Vaderland bij eene blijvende weigering hebben zouden. Met andere woorden, ik geef mijne stem voor eene volharding, als tot hertoe, VOOR HET LAATST. Ik beschouw de volharding langer dan dit jaar J ALS VRUCHTeloos, maar daarenboven als eene opoffering, die wij voor het vervolg niet verantwoord kunnen. . . . Ik zie thans in eene onderwerping, in voorwaarden althans, welke men laatstelijk kon gelooven, dat ons zouden worden opgelegd, geen zoo donker verschiep, of de mogelijkheid van ons behoud is zichtbaar. Ik zie in eene onderwerping, die toch het gevolg van geweld zoude zijn, een nieuw en ook een enig middel tot ademhaling, het middel van kracht, van zedelijke en ook van materiele kracht, die een goeden uitslag belooft. Ik zie in eene onderwerping geen verlies van eer, want zij is noodzakelijk; zij wordt ons als het ware door de gunst zelve der Voorzienigheid aangewezen. Ik geef mijne toestemming aan eene buitengewone begroting van oorlog als deze, en in zoodanige omstandigheden, als waarin wij heden verkeerden, voor de laatste maal. Ik wil er niet mede volhard maar geëindigd hebben, zoo verre het in onze magt is.

De heer DONKER CURTIUS: Ik betreur zoo zeer als iemand, dat de last der *rentebetaling* nog niet op België is overgebracht, vooral omdat die overdraging, en eene eindschikking met dat land, ons niet alleen van deze zorg zou ontlasten, maar ons ook in zoo veel andere opzichten zou in staat stellen, om onze buitengewone uitgaven te verminderen, en onze buitengewone inkomsten te benuttigen, tot herstel van onze financiën. Niets is derhalve in mijn oog dringender, dan om geen middel onbeproofd te laten om dat doel te bereiken; en indien alles, wat ons deswege is medegedeeld, mij vroeger overtuigd heeft, dat de staatkunde van anderen en derzelve strijdige belangen ons ten dezen belemmeren; indien ik grootelijks blijft duchten, dat diezelfde staatkunde ons zal blijven in den weg staan, — zoo neemt dit niet weg, dat onzerzijds onafgebroken alles moet blijven beproefd worden, wat die belemmeringen zou kunnen overwinnen, opdat, wanneer al het gebeurde in dit opzicht eenmaal aan het helder daglicht kan gebragt worden, de onpartijdige beoordeelaar en de nazaat, op wiens schouderen de gevolgen van den last welligt nog lange zullen blijven drukken, erkennen mogen, dat niet alleen de verbraging der beëindiging niet dezerzijds haren oorlog heeft; maar dat men ook van onzen kant het gewigt der opofferingen, welke deze tusschenstaat vordert, heeft in de schaal gelegd en gewogen tegen die, welke bij eenige eindschikking, indien zich op eenigerlei wijze gelegenheid mogt aanbieden, zouden moeten worden gedaan en geleden, en tevens den meerderen of minderen waarborg, welke men voor de nakoming van zoodanige schikking al of niet moogt kunnen erlangen. De verplichting, om op de *stelligste* wijze te blijven toonen, dat men het einde ter goeder trouw ook met opofferingen wil, is onmiskenbaar, en op het hooge belang, om zelfs den schijn van verzuim in dit opzicht, ook bij elk weg te nemen, die in gemeen overleg met de regering voor het welzijn des lands moet waken, kan niet genoeg, ook in het belang onzer eenstemmigheid, worden aangedrongen. De niet beëindiging onzer geschillen is, naar mijne schatting, aan de opgeworpen struikelblokken van anderen toe te schrijven; maar tevens moet ik eindigen met den aandrang op de *duere verplichting*, om geene gelegenheid te laten voorbijgaan, om tot een redelijk einde te geraken. Ik ontveins niet, dat ik voor de aangevraagde som voor oorlog terug diensde. Waren wij in werkelijken oorlog; had men met grond aanvallen van België of elders te duchten; kon men mist tot mindere som in den nood voorzien; in één woord, kon ik mij overtuigen, dat het meerdere, zoo als het gevraagd wordt, volstrekt vereischt wierd voor onze veiligheid, — noch ik, noch iemand onzer zou de middelen weigeren, zoo veel ons vermogen toeliet; maar wij zouden op nieuw ook aan den vreemde toonen, welke offers wij bereid zijn tot wezenlijke handhaving onzer eer en onafhankelijkheid te doen. . . . Ik ben niet overtuigd, dat, nadat, ten gevolge der buitengewone krachtsontwikkeling, onze legermagt is opgevoerd tot eene zeer buitengewone sterkte, in oogenblikken die zulks billijkten, en waarop onze eer en onafhankelijkheid dit vorderden, die opvoering is verminderd, beperkt en teruggebragt in die mate, waarin zulks, behoudens de voorzigtigheid, zou kunnen geschieden. . . . Zulk een staat van zaken kan geene bestendigheid vinden, want hij gaat niet alleen ons gewoon vermogen oneindig verre te boven, maar bij de geringste stagnatie in onze buitengewone opkomsten, zou alle middel van voorziening ontbreken. Doch, ik gevoel nogtans, dat hij niet onmiddellijk kan ophouden; dat in den loop des jaars het gevraagde, immers grootendeels nog behoefte kan zijn; dat ik bij dezellz afstemming zou wagen, verlegenheid, moedeloosheid, stagnatie en zelfs onbillijkheden te verwekken, en dat ik als dat, ter voorkoming daarvan, Levoegdheid heb, om het gevraagde, NOG VOOR DIT JAAR, in te stemmen. Maar, Edel Mogende Heeren! ik gevoel even-

zegt dat dit buitengewone eenmaal geheel behoort weg te vallen; dat deszelfs continuatie noch duurzaam vereischt wordt, noch mogelijk is; en ik dring er dus ernstig op aan, dat het al aanstonds worde gematigd en bezuinigd; dat het in den loop des jaars worde ingekort; en de zaken in dit opzigt op anderen voet geregeld; en het is in de hoop en in het vertrouwen, dat bij de regeling onzer gelijke aangelegenheden voor het volgend jaar, deze ernstige verlangens vruchten zullen dragen, dat ik thans voor de wet zal stemmen.

De heer VERWEY MELAN: Zeker zien wij allen, met een pijnlijk gevoel, de offers, aan de natie opgelegd, ter voorbereiding eener betere toekomst. Zeker beklagen wij ons allen over de voortdoring van een toestand, waarin de beste krachten des lands worden verslonden... Wanneer wij eenpariglijk wenschen en verlangen en vorderen, dat de tegenwoordige stand van zaken ook geen enkelen dag langer dure dan noodig....

De heer JUNIUS VAN HEMERT: Het valt, dunkt mij, niet te ontkennen, dat de aangevraagde suppletioire credieten als een bezwaar zijn aan te merken... De kwestie over de noodzakelijkheid van een suppletioir crediet voor oorlog en marine heeft zich aan den toestand, waarin zich ons vaderland bevindt ten aanzien van België, — een toestand, dien allen betreuren, waarvan allen het verderfelijke inzien en naar welks beëindiging allen reikhalzend verlangen... Mogten, — God geve dat het spoedig geschiede, — de hinderpalen, die eene eerlijke schikking op dit oogenblik nog beletten, bij veranderde omstandigheden wegvallen, dan streekt ik de regering ernstig, om, toeh in het belang der natie de gelegenheid dadelijk aan te grijpen, die zich dan zonde aanbieden, om tot de werkelijke daerstelling eener zoodanige schikking te geraken.

De heer DE BORBES: Ook de derde wet zal ik aannemen. Ik heb daartoe echter niet besloten, dan met beschroomdheid, en met een zorgvol nitigt in de toekomst... Mogt de buitengewone zegen, welke de daartoe benoedigde fondsen leveren zal, door eene gunstrijke bestelling der Voorzienigheid ons duurzaam bij blijvende, eenmaal, en wel op een spoedig naderend tijdpunt, strekken, niet om in het bestrijden van zoo uitgestrekte behoeften te voorzien, maar om bij het ophouden van den intermediairen toestand, onder welken wij gedrukt gaan, onze zoo zeer bezwaarde financiën te herstellen, vele breuken in dezelve te heelen, en onze inwendige en uitwendige welvaart onder het genot van rust en vrede te bevorderen.

De heer BEELAERTS: Mijne toestemming aan de wet tot het toestaan van buitengewone uitgaven voor de departementen van marine en van oorlog reken ik, in weerwil van het groot bezwaar, dat ik voor de natie daaromtrent gevoele, niet te moeten weigeren... Met den ernstigen wensch, maar te gelijk met een gegrond vertrouwen, dat de hooge regering geene middelen zal onbepoofd laten, om tot eene afdoening der geschillen, tot het sluiten van eerlijke voorwaarden van scheiding te geraken, zal ik voor de aanneming der wet stemmen.

De heer VAN ALPHEN: Mijn vertrouwen op menschen is niet groot, op evenementen nog minder, op protocollen volstrekt nul; maar groot is mijn vertrouwen op de regtvaardigheid van onze zaak, als wij eensgezind en opregt zijn in bedoelingen; op hooger bestuur, hetwelk de gevolgen van ontrouw en onregt niet zal tegenhouden en zegenen; en dan nog is mijn vertrouwen groot op de natie, die ik hier vertegenwoordig; hare bedaarde rustige houding, hare beredeneerde onderwerping, hare gewilligheid in het dragen van lasten, is voor geheel Europa een voorbeeld en eene weldaad; ons is het opgelegd te maken, dat de maat er van niet overschreden, het geduld niet uitgeput worde. Er ligt gevaar in de bestendiging van onzen tegenwoordigen toestand, ik herhaaf dit ernstig en plechtig.

Eindelijk houdt de heer VAN ASCH VAN WIJK het staatkundig bestaan van België voor eene hersenschim. Gaarne voegt hij zich echter bij den algemeenen wensch, dat onze zaken met dat land op een goeden voet wierden geregeld, hozeer hij er moet bijvoegen op eener duurzamen voet. Door duurzaamheid verstaat hij vooral, dat de te treffen schikkingen zoodanig helder en duidelijk zijn, dat zij bij de uitvoering niet tot eene tweeledige beschouwing kunnen leiden; want in dat geval, doet die uitvoering nieuwe verwikkelingen ontstaan, welke ons even ver van het doel verwijderd zouden houden, als wij thans zijn; terwijl wij ons op een veel nadeeliger terrein zullen bevinden dan dat, waarop wij thans staan. Gedachtelijke aanneming van het ontwerp eener overeenkomst beschouwt hij als een noodlottige valstrik. Hij bekent het, dat de last, welke de gebeurtenissen van 1830 op onze schouders heeft doen drukken, zwaar is; hij houdt de eindschikking voor een tooverwoord; het begint ook op zijne verbeelding te werken; hij ziet heerlijke gedaanten en karakter-vertusselingen; maar, aan den anderen kant blijven er, zijns erachtens, duurzame oorzaken van geschil bestaan, welke ieder oogenblik kunnen aangegrepen worden, wanneer men de gelegenheid schoon vindt, om eene aanleiding te zoeken, om zich van lastige verplichtingen te ontslaan, andere de uitvoering derzelve te schorsen.

Procureurs.

Es ist durchlöcher! Lomellin ist Prokurator. — *Levensbericht* 11-5.

In de zitting van 5 Mei hebben zich verscheidene leden der Tweede Kamer met kracht tegen de uitbreiding van het Procureurs-wezen doer hooren Aanvankelijk deelden wij de onverschilligheid, welke ten dien aanzien onder het publiek schijnt te heerschen; doch toet de *Staats-Courant* van den 18den dezer de zeer schoone rede van den heer QUINTUS bekend maakte, oordeelden wij het onderwerp te gewichtig, om het onaangeroerd te laten voorbijgaan. Wij vonden ons des te meer gedrongen om deze zaak met een woord toe te lichten, dewijl wij vermeenen, dat noch door de verdéigders der procureurs de wettelijke redenen, die men voor dezelve heeft, aangevoerd zijn, noch door hunne bestrijders alles, wat tegen dezelve te zeggen valt, uitgeput is.

„Men stelt,” zegt de edele heer QUINTUS, „bij art. 19 van het eerste ontwerp van wet, waarover wij thans beraadslagen, het verplicht gebruik van procureurs weder in, en wel zoo? „dat het partijen zal vrijstaan in zaken, die tot de bevoegdheid der arrondissement-regtbanken in het hoogste ressort behooren, „fiante zaak, door eenen voor de regtbank geadmitteerden procureur, hij zij dan gegraduateerd of niet, te doen bepleiten, terwijl het in zaken, die tot de bevoegdheid derzelve regtbanken slechts in het eerste ressort behooren, aan partijen zal vrijstaan, insgelijks hunne zaak door eenen procureur te doen bepleiten, mits dezelve in regten gegraduateerd zij, zullende zij anderszins den bijstand van eenen advocaat moeten gebruiken, terwijl eindelijk voor de provinciale hoven en voor den hoogen raad wel de dingtalen door eenen procureur, zullen worden gevoerd, maar het bepleiten der zaak aan eenen advocaat moet worden opgedragen.”

Bij de provinciale hoven en den hoogen Raad zijn dus de functien van procureur en advocaat afgezonderd en verschillend; de procureur voert de dingtalen, maar slechts de advocaat mag pleiten. Hierin wil de heer QUINTUS berusten, en wij met Zijn Ed. Maar bij de arrondissement-regtbanken is het een geheel ander geval. Daar maakt men, wel is waar, ook eenig onderscheid, doch om aan de advocaten de vruchten van hunne duur verkregene waardigheid te ontnemen, daar mag de procureur niet slechts de dingtalen voeren, maar tevens pleiten, in het eerste ressort, indien hij gegraduateerd is, in het hoogste, hij zij gegraduateerd of niet. Wat schiet daar dan voor den advocaat over? De functien van den procureur mogen zij, de gepromoveerden, niet waarnemen; zonder procureur kunnen zij niets; de gegraduateerde procureur vervangt hen pleitende in het eerste ressort; in het hoogste, zelfs de ongegraduateerde. Wat heeft nu de advocaat aan zijne promotie *summá cum laude*? Niets, volstrekt niets. Draagt men hem, bij uitzondering, eene zaak op, hij mag dezelve niet behandelen zonder procureur, en de procureur, althans de gegraduateerde procureur, zegt, dat hij de zaak wel wil aannemen, maar dan ook zelf te pleiten; waardoor het werk van den advocaat vervalt. Wij zeiden, krijgt deze bij uitzondering eene zaak; want natuurlijker wijze zullen de partijen zich niet bij den advocaat, die daarbij eenen procureur zou moeten gebruiken, vervoegen, maar bij den gegraduateerden procureur; vermits zij in het laatste geval slechts één persoon te betalen hebben. Dit alles is door den heer QUINTUS, en veel beleed dan hier door ons, uit een gezet. Wij maken er slechts melding van, om duidelijk te doen zien, dat het laten pleiten van procureurs een wezenlijk voorregt is, aan eenige begunstigen verleend boven de advocaten, welke men daardoor als het ware vernietigt. Indien men nog slechts aan de procureurs dezelfde regten als aan de advocaten inruimde, dan ware er iets voor te zeggen; dan kon het bevorderen van concurrentie heeten: verwierf de gegraduateerde zich niet meer bekwaamheden dan de ongegraduateerde, en daardoor voorket in het oog der partijen, welnu, hij mogt het zich zelven wijten; doch thans moet hij niet alleen concurreren met ongegraduateerden, maar met gegraduateerden, aan welke men een uitsluitend voorregt boven hem geeft. Twee jonge advocaten, even bekwaam, vestigen zich bij eene arrondissement-regtbank, volgen een paar jaren lang hare zittingen, zonder er iets te kunnen doen dan luisteren; nu komt er eene procureurs-plaats open, beiden solliciteren, een hunner wordt gekozen, thans kan de benoemde de praktijk in haren gebieden ontfangen, waartoe hij, langeert als procureur en als advocaat tevens; natuurlijjk vervoegt men zich bij hem, hij wordt rijk en de andere sterft van honger; is dit billijk? Waatom moet slechts een hunner de praktijk in haren geheelen omvang uitoefenen? Wat beteekent nu het zoogenaamde argument, dat men ondervinding van de formaliteiten behoef? beiden immers zijn even bekwaam, beiden hebben dezelfde ondervinding; waarom dus niet aan beiden dezelfde regten verleend? — Wij stelden beiden even bekwaam; maar het kan zeer goed gebeuren, dat de niet benoemde veel bekwaamer is, en de benoemde slechts een voortgekruide.

(Zie verder het vervolg.)

ARNHEMSCHE COURANT,

Van Donderdag den 1 Junij 1837.

Zeer spoedig zal men bij de arrondissementen-regtbanken niet dan gegraduateerde procureurs vinden. De procureurs-betrekking eervol en winstgevend zijnde, zullen er talloze gepromoveerde zontjes en neefjes procureur willen worden. Men zag onlangs in eene onzer grootste steden, in één jaar tijds, twee neefjes van eenen ministeriëlen vertegenwoordiger, die nu sterk voor de procureurs heeft geijverd, — in één jaar tijds, in dezelfde stad, twee neefjes, een zelfs met dispensatie van jaren, tot notaris benoemen, — zeer toevallig zeker! — maar men zag het; hoe zal het met procureurs gaan?

Wij gelooven gaarne, het was *toevallig*, en de minister had er volstrekt geene schuld aan, — het geluk slechts hielp de neefjes: maar het is dan toch tamelijk onaangenaam voor anderen, die menigmaal ruim zoo veel bekwaamheden en aanspraken bezitten, aan dergelijke *toevallen* bloot te staan. Hetgeen wij dus zouden wenschen, en zulks in het algemeen belang, is aan dat *geluk* wat minder volmagt te geven; en, indien men dan volstrekt procureurs hebben wil, ten minste aan de advocaten dezelfde regten toe te kennen als aan die procureurs. Een van beide, men verbiede het pleiten aan de procureurs, of late aan de advocaten het recht om de praktijk in haren geheelen omvang en zonder tusschenkomst van procureurs uit te oefenen; een recht, hetwelk zij vóór de invoering der Fransche wetgeving hier te lande, onbetwist genoten.

Indien men de *procureurs* volstrekt hebben wil, zeiden wij; want het komt ons, even als den edelen vertegenwoordiger, reeds meer malen aangehaald, verkieslijk voor, dezelve af te schaffen bij de regtbanken. «Tegen die afschaffing, voegt de heer QUINTUS er bij, heeft men aangemerkt, dat het bestaan derzelven, reeds bij de wet op de organisatie der regterlijke magt en andere is aangenomen en uitgemaakt, zoodat thans daarop niet schijnt te kunnen worden teruggekomen; maar het schijnt mij toe, dat dit bij de bedoelde wetten niet zoodanig is uitgemaakt; het woord van *procureur* mag hier of daar ingeslopen zijn, maar het bestaan derzelven is niet vastgesteld.

«Het bij de regering gebezigde argument,» zegt een ander vertegenwoordiger, de edele heer TROMP, «dat niet zoo zeer de regtsstudie, maar ondervinding den waren en besten *patroon* voor de regtspraktijk vormen, is, mijns oordeels, zonder eenige klem, ténzij bij de wet of bij nadere reglementen wierde vastgesteld, dat niemand tot procureur zou kunnen worden aangesteld, dan die gedurende een' geruimen tijd dadelijk aan de walie de praktijk heeft uitgeoefend.» Zeer juist; als het te vreezen staat, dat de jonge advocaat de geschiktheid mist om het zoo *moeijelijke* procureurswerk te verrigten, om die *ontzettende* formaliteiten wel waar te nemen, zoolate men hem, den onnoozele, dan tot die zwaarwichtige functiën niet toe, alvorens een paar jaren de regtbank te hebben gevolgd; dan zal hij toch wel eindelijk die eervardige ondervinding hebben opgedaan, welke een procureurs-klerk, die, na eenige jaren lampen te hebben gepoetst, boodschappen te hebben verrigt, dagvaarding en conclusiën te hebben afgeschreven, procureur wordt, kan bezitten? dezelfde bekwaamheden, als zijn collega, die zonder die mysteriën te hebben doorloopen, proleerjaren voorgeschreven. Of indien soms de verrigtingen van den procureur beneden de waardigheid van den advocaat zijn, gelijk sommige verrigtingen der apothekers beneden die van den doctor geacht wordt, — welnu, waarom dan aan den procureur de regten van den advocaat verleend? waarom dan den procureur laten pleiten?

Koddig argument, den voerder van hetzelfde waardig! dat er in het belang der maatschappij procureurs vereischt worden, naardien de jonge advocaat zonder hunne hulp, door het verzuimen der formaliteiten, zijne processen verliezen zou! De partijen immers zijn geene kinderen; het staat aan haar eenen advocaat te kiezen; indien zij zich aan eenen domoor wenden, is het *hare schuld*. Dat de naauwelijks gepromoveerde niet al de formaliteiten in het hoofd heeft, outkennen wij geenszins; maar behoeft hij daarom volstrekt procureurs? kan hij zich niet bij eenen advocaat van ondervinding vervoegen en dezen om inlichting vragen, des noods tegen afstand van een gedeelte van zijn honorarium? hoe ging het dan voorheen bij ons, toen de Franschen ons nog geene *avoués*, naderhand procureurs, aangebragt hadden? yerden toen de processen verknoeid? of waren er toen nog geene formaliteiten in acht te nemen? — En zou er aan de academiën niet meer werk van de formaliteiten worden gemaakt, indien de jonge advocaten dezelve volstrekt moesten kennen? — Men waagt de maatschappij wel aan jonge artsen, en dezen zijn menschen, die men op één oogenblik noodig heeft, en wier kunde door het publiek moeijelijk te beoordeelen is; en aan jonge advocaten, die men met overleg kiezen kan, en wier bekwaamheid veel meer in het oog valt, durft men ze niet wagen! Waarom den doctor dan ook niet verboden, zonder de vinding te kennen, een apotheker of eene ziekenmoeder, te handelen? Waarom dan ook niet aan die menschen van ondervinding het *jus*

medendi gegeven? eveneens als aan den ongegraduateerden procureur het recht om voor eene regtbank de wetten te verklaren.

Gaarne hadden wij wat meer ter verdediging van het indringen der procureurs en het op zijde schuiven der advocaten hooren zeggen, en derhalve getroostten wij ons, de redevoering van den heer FRETZ, de eenige, welke de *Staats-Courant* tot nog toe ten voordeele der procureurs, heeft gegeven, te lezen; doch wij vonden er, helaas! dezelfde verwarring als in diens edelen vertegenwoordigers politieke redeneringen: uitweidingen over het nut van aangestelde regtsgeleerden en van formaliteiten, — iets hetgeen niemand ontkend had. — herinneringen uit de *Lettres Persanes*, en eindelijk, op de derde kolom, de volgende aanmerking, die wij met hart en ziel beaamden: «Maar wellicht onderhoude ik U Ed. Mogenden over eene zaak, waarover geen geschil is,» en daarna, om het werk waardiglijk te bekroonen, ten slotte waren wij even wijs, en herlazen spoedig, om den jammerlijken stijl te vergeten, de schoone taal van den heer QUINTUS; daarbij de nog al wonderlijke opmerking makende, dat, over het algemeen, want er zijn verscheidene uitzonderingen, de beste Hollandsche taal gevoerd wordt door vertegenwoordigers uit andere provinciën dan *Holland*.

Maar wat zouden dan wel de *wezenlijke* redenen zijn, die voor de procureurs betalen patent, en de procureurs worden *benoemd*, door de regering, tot eeren zeer aannemelijken post. Wat heeft men er aan dat een zontje of neefje advocaat worde? maar procureur — dit is iets anders. Een zeker bestaan. Dit is dan toch ook wel iets waard, niet waar, heeren jibroers?

De schrijver van dit artikel schijnt de ware reden niet uitdrukkelijk te willen noemen. De Advocaat is ONAFHANKELIJK, althans wanneer hij fortuin, onbesproken naam en talent heeft. De Procureur is het nooit. Vraag aan Frankrijk wie de Julij-omwenteling van 1830 voorbereidde, en daarstelde: — het zal u antwoorden: «l'Ordre des avocats.»

DE REDACTIE.

Spaansch museum te Parijs.

Parijs, 16 Mei 1837.

Nog geen twee jaren geleden, kwam Koning LODEWIJK PHILIPS op het denkbeeld, dat uit de verwoesting en plundering der Spaansche kerken en kloosters de schilderstukken, die dezelve versierden, ten voordeele van Frankrijk zouden kunnen worden gered; en de heer DE MONTALIVET droeg de verwezenlijking van dit denkbeeld op aan de heeren TAYLOR en DAUZATS: hunne onderneming werd voorbereid en volvoerd, zonder dat er iemand lucht van kreeg; en thans zijn, sinds eenige dagen, de vier honderd schilderijen, welke de Fransche deskundigen gelast waren ten behoeve der civiele lijst aan te koopen, in tien zalen van het Louvre verzameld; eenige weinige echter, door den tijd aangetast, maar bijna alle van zoo zuivere, zoo teedere, zoo vol-eindigde kleuren, dat het onvergeeflijk geweest zou zijn, waren zij onder weg beschadigd geworden. De heilige martelaars en maagden hebben op reis niets van hunne snarlen noch schoonheid verloren; de eersten lijden, als ondergingen zij nog den marteldood, de laatsten blikken ten hemel, even helder en rein, als toen, voor eeuwen, PHILIPS II. met gevouwen handen geknielend voor haar lag.

Tot nog toe waren slechts de Italiaansche en Nederlandsche schoof in het Louvre waardiglijk vertegenwoordigd; men roemde wel hier en daar een enkel heerlijk schilderstuk van MURILLO, van VELASQUEZ en van RIBERA: doch over eenige dagen zal er nu een geheel Spaansch museum kunnen bezigtigd worden. Het is den heeren TAYLOR en DAUZATS gelukt, voor een millioen franken, de schoonste galerij, die men wenschen kan, samen te stellen.

Het karakter der Spaansche school is kracht, leven, rondheid, eene weelde van kleuren, die u medesleept. Indien zij in eenig opzigt gebordurd en gestijfeld is, als de manchetten der *ricos hombres*, is zij tevens ongemak en vrij, als de *comunero*. De Italiaansche glimlacht, deze spreekt. Om haar te verstaan, behoeft men zich slechts tegenover haar te plaatsen. Het Spaansche schilderwerk is schoon, als eene schoone vrouw; professoren en critici hebben hier niets te verklaren.

Tallooze schilders, in cellen gemetseld; genesteld onder de daken der paleizen, levende van onthouding in de eenzaamheid der hermitenhut, door gebrek in hunne dorpen of kloosters gehouden, die schilders vonden in hunne afzondering, in hunne armoede, in hunne verachting voor andere natien, eene veerkracht van talent, eene pracht van koloriet, eene strengheid van teekening, eene kunde van zamenstelling, welke hun eigendommelijk zijn, hun alleen, als hun kinkend accent, hun bruin gelaat, hun warm bloed, en hunne klankvolle namen.

De waarheid hiervan springt in het oog, zoodra men slechts oppervlakkig dien occaan van schilderijen, in de Louvre-zalen vereenigd, overziet. Men voelt zich verplet onder die schilderkunst, gelijk door de zon van Afrika op vollen middag. Men zou er niet aan gelooven, indien men vergat, dat men den oogst van vijf of zes eeuwen, de

voortbrengselen van drie scholen, die van *Valencia, Madrid* en *Sevilla*, voor oogen heeft, het werk van honderd, misschien honderd vijftig meesters, even vruchtbaar als voortreffelijk. Men staat verbaasd over de voleinding van elk deel, zoodra de verblinding des geheels voorbij is. Vraagt evenwel aan die drie scholen geene groote keus van onderwerpen; schier geen veldslag noch landschap, geen mythologisch of allegorisch tafereel, nauwelijks een enkel huisselijk stuk. *Op wonder. Wat was steeds Spanje?* een groot klooster. Het hof? eene kerk. Deszelfs grooten? monniken. Ook was de kerk alleen en de monniken rijk; en dezen begeerden, te recht, slechts godsdienstige onderwerpen. Men zoekte dus in het Spaansche museum, gelijk het voor als heden is zamengesteld, niet de verscheidenheid der Italiaansche, Nederlandsche of Fransche school; de uitsluitende verdienste der Spaansche bestaat in teekening en tint, hoofdverdiensten der schilderkunst. De schoonheid der gedachte ligt ook niet in de schikking der groepen, noch in de oppervlakkige samenstelling der voorwerpen. Indien zij in de uitdrukking moet worden gezocht, wie zal ze aan de meesterstukken van het nieuwe museum ontzeggen? inzonderheid, aan de *Aanbidding der herders*, van *VELASQUEZ* (voor 100.000 franken gekocht); aan de *Maagd de la Alfaja*, van *MURILLO*? (ander stuk, ongeveer even veel betaald en dat men thans voor geen miljoen zou geven). In dan de *Verlossing van den heiligen Jozef*, van *VELASQUEZ*, in het hand-tooneel, waar men den arm van den heiligen Jozef ziet verschijnen, die niet schreeuwde, uit vrees van zijne heelen te verteederen. En welk diep gevoel, in den *Jacob*, en den *Heiligen Rodriguez*, van *MURILLO*.

Hetgeen men in de Spaansche scholen van verschillende tijdperken niet te veel opmerken kan, is de onverschilligheid, waarmede zij op een onderwerp vallen, zonder zich om de zoogenoemde edelheid van keus te bekommeren. Zie hier, bij voorbeeld, hetgeen een der schoonste, zoo niet het allerschoonste stuk van de Spaansche verzameling voorstelt: Een bedelaar, na het land te hebben afgehoopen, zonder een stuk brood te hebben gekregen in den leigen zak, dien hij in zijne handen open houdt, ziet, tegen zonenondergang, een schoon kind, ruzus-zelf, met een broodje naar hem toeshellen. De bedelaar lacht het weldadige kind toe, terwijl uit den hoogen hemel andere kinderen met engelenvleugels nederdalen, om den arm kroontjes van brood voor den hongerigen medebrengende. Kroontjes van brood! het onderwerp is niet alleen eenvoudig, maar plat. De schilderij evenwel is van onschatbare waarde, te geef gekocht voor 80,000 franken.

En wat dan hetgeen van een ander meesterstuk, door *ALONZO CANO* onderteekend? *De ezel van Beldad*, een ezel, niets dan een ezel, gevolgd door eenen man, die hem slaat, en weerhouden wordt door eenen engel, uit den hemel gedaald.

De portretten zijn in groot aantal in het nieuwe museum; vele zijn onderteekend door *ZURBARAN*, door *El Greco* (*THEOTOCOPULI*), door *MURILLO*, door *VELASQUEZ*, en mogen gerust bij de besten der Vlaamsche school vergeleken worden. Zij bezitten daarbij eene bijzondere oorspronkelijkheid, die hen van alle stelselmatige rangschikking verwijderd. De meesten zijn ten voeten uit, en stellen historische of hofpersonen voor. Welk leven! welke woeste waardigheid! welke ontembare Castilische trots! welke sombere weerschijn van heerschappij ligt er op die harde en strenge gelaatstrekken, gemeen van waarheid! Hetgeen dezelve vooral kenteekent, is fanatisme, wreedheid, en geboorte. Indien *Spanja* ooit onder de wataren verzonk, zou men het met behulp dier sprekende beelden kunnen opbouwen.

Verwonderlijk is het, met hoeveel doorgit de Spaansche meesters, niet tegenaande kunne zich voor pracht, gevoeld hebben de waarde, welke men aan elk gedeelte van dit zoo moeijelijk vak van schilderkunst te hechten heeft. Nooit trekt, bij hen, de kleeding, hoe rijk getooid ook, de aandacht af van het gelaat. Eerst wanneer men zich naar de schoonheid van het wezen dier portretten verzadigd heeft, komt men op de gedachte om een oog te rigten op de weelde van het bijwerk.

Een vreemd, een verschrikkelijk, een ontzettend portret, is dat van dien monnik, van wien de legende verhaalt, dat hij, door den dood overvallen op het oogenblik der voltooiing van een belangrijk werk, waaraan hij het heil zijner ziel hechtte, zich in de stuiptrekking zijner geestkracht ophef en, hoewel dood, zijn werk voleindigde. De schilder mist het oogenblik waarin de monnik, loodkleurig en groen met gespalte oogen, overeind in het bed zit en schrijft. Een lichtstraal uit de andere wereld, eene doode maan verlicht zijn gelaat en handen, waarvan het eene de pen voortjaagt, terwijl de andere het papier op zijne kneden vasthoudt. Een lichte angst om zijne taak te volbrengen, alvorens weder te sterven! *De dooden rijden snel*, zegt de Ballade. Deze doode schrijft nog sneller.

Kortom, want wij moeten eindigen, de baron *TAYLOR*, geholpen door den heer *DARZATS*, heeft uit *Spanje* naar *Parijs* gebragt, en in grooten getale van elken meester, schilderstukken van *MORANES*, bijgemeend, en die, omdat hij nooit een ander gelaat dan dat van *CHRISTOPHUS COLOMBUS*, van *ALONZO CORTES*, eenzijdig en verheven als de *Bibel*, geschilderd heeft, van *Don Juan Cortes*, van *MIRANDA*, den Spaanschen *VAN DYCK*, van *LUIS JORDAN*, die het *Ex-curial* met heerlijke schilderkunstige voorwerpen van *SEBASTIAN MARCHI*, krachtig en fier als *SALVATOR*; van *LUIS DEL TORREDO*, kinsman en schilder van veldslagen; van *FRANCISCO ZURBARAN*; van *CARDUCHO*; van *CLAUDIO* en *SANCHEZ COELHO*; van *LUIS TRISTAN*; van *FRANCISCO CAMILLO*; van *ALONZO CANO*; van *JOSE RIBERA*; van *ESPAÑOLETE*; van *MURILLO*; van *VELASQUEZ*; van *THEOTOCOPULI*, gezegd *El Greco*; van *HERRERA*, *el Negro*; van *ANTONIO MORA*; van *BLAS DEL PRADO*; van *MATEO GERZON*; van *RIBALTA*; van *FERNANDEZ NAVARETTE*, gezegd *el mudo*; van *ANTONIO DEL CASTILLO*; van *LUIS DE VARGAS*; van *RODRIGUEZ DE ARELLANO*; van *JUAN VICENTE*; van *ANTONIO MORENO*; en anderen, te veel om allen te noemen.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 30 Mei. 3 El 2 Palm 2 Duim; gewassen 0 Duim gevallen 13 D.
Den 31 Mei. 3 El 1 Palm 2 Duim; gewassen 0 Duim gevallen 10 D.

BURGEMEESTER EN ASSESSOREN DER GEMEENTE **KESTEREN** zijn voornemens op Vrijdag den 9den Junij 1837, des middags ten 12 ure, ten huize van den Kastelein **DERR JAGER**, te *Kesteren*, onder approbatie van *Hanne Ed. Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten van Gelderland*, publiek te besteden.

HET BOUWEN VAN EENE GEHEEL NIEUWE SCHOOL, te *Kesteren*, met de **LEVERANTIE VAN DE BENODIGDE MATERIALEN**; zullende het Bestek en de Teekening van het werk, van heden tot den dag der besteding, dagelijks, except zond- en feestdagen, ter lezing en visie liggen in het *Ambtshuis te Kesteren*, van des voormiddags 10 tot 's namiddags 1 uur.

Kesteren, den 23den Mei 1837.
De Burgemeester en Assesoren
W. P. VAN DER ZANDE.

Op Dinsdag den 12den Junij 1837, des middags ten 12 ure, in het Hof van Berlijn, te *Zevenaar*, definitief worden verkocht:

- Eene **BOERENHOFSTEEDE** op de *Zweekhorst*, bij *Zevenaar*, gelegen.
Inzet-prijzen: a. Huisparceel. . . f 3400.
b. De Maat. . . . f 1950.
c. Het Hoogeland. . . f 2400.
d. Heinensweide. . . f 650.
Massa. . . . f 9200.

- Eene **DAGHURDEBESSTEEDE**, op het *Grieth*, bij *Zevenaar*, toebehoorende aan de Erven **WEENINK**, bewoond door **VAN DER LOGT**, bestaande uit Huis en 98 Roeden en 40 Ellen land.

Informatien zijn te bekomen bij den Notaris **PLIESTER** te *Zevenaar*, aan wien men zich ook kan melden tot den koop uit de hand van het adellijk goed *Beerenklaauw* bij *Zevenaar*, van hetwelk de koops prijs voor het grootste gedeelte kan blijven staan.

De Notaris **H. J. VAN DER DUSSEN**, residentende te *Rossum*, Kantoor *Z. Bommel*, zal, namens de gezamenlijke eigenaren publiek verkoopen.

Op *Zalt-Bommel*, 6 Bunders 53 Roeden 50 Ellen **WEILAND**, *Zandkamp* in 3 parceelen.

Op *Hurwenen*, 4 Bunders 89 Roeden 60 Ellen **WEILAND**, in het *Broek*, de *Bieskamp* genaamd.

Op *Driel*, 1 Bunder 77 Roeden 40 Ellen **BOUWLAND**, *Pepart*, 3 Bunders 10 Ellen **WEILAND**, de *Zee Beemden*.

En op *Neerijnen*, 1 Bunder 67 Roeden 40 Ellen **BOUWLAND**, *Kokelenberg* genaamd.

Bij inzet op Vrijdag den 16den Junij 1837, des voormiddags ten 11 uur, en bij toeslag op Vrijdag den 7den Julij 1837, mede des voormiddags ten 11 uur, in het Stads-koffijhuis op de *Markt te Zalt Bommel*.

Ten overstaan van den Notaris **GODFRUW**, zal, op den 16den en 30sten Junij 1837, telkens des avonds om 7 ure, in het *Zwijnschoof*, te *Arnhem*, publiek worden geveild, en zonder begraad worden verkocht:

Een hecht en sterk **ERVE**, staande en gelegen te *Arnhem*, in de *Oudestraat*, nabij de *Rijnstraat*, wijk B. No. 178, waarin tot heden de **BROODBAKKERIJ** met goed gevolg is uitgeoefend; zijnde omtrent de verkoopsvoorwaarden en bezigtiging nader onderrigt te bekomen bij genoemden Notaris.

De Veiling van het *Buitengoed Leeuwenstein* aan den *Velpschen Straatweg* bij *Arnhem*, zal **GEEN VOORTGANG** hebben.

DE NEDERLANDER.

NIEUWE POSTWAGENDIENST

De dienst wordt op deze wijze: Den 1sten Junij 1837, om 10 ure, zal de postwagen van *Arnhem* naar *Utrecht*, *Amsterdam*, *Leiden*, 's *Hage*, *Golda*, *Rotterdam*, *Gorinchem* en *Breda*.

Te *Zutphen* zal het Kantoor gehouden worden in het Logement de *Zwaan*, bij den Heer **L I J S I N G**.

Directeur, de Heer **L I J S I N G**.

Te *Arnhem* in de *Weverstraat*, bij den Heer **C N O P I U S**.

Directeur, de Heer **W. C N O P I U S**.

Utrecht, den 26sten Mei 1837.
De Ondernemers,
J. VAN BEUSEKOM, enz. en Comp.